

[Tinning]

quist havde fat i: hvad skal man gøre, mens man venter? Man kan sige, at det bliver gjort indirekte, for det er da bedre kun at skulle vente to måneder end at skulle vente tre måneder, ikke sandt, men alligevel er det et af de helt afgørende punkter. Oven i købet har socialforskningsinstituttet peget på, at man faktisk kunne lave dels nogle forenklinger af den sociale lovgivning, dels noget bedre information til klienterne eller brugerne af systemet, dels måtte man forøge ressourcerne på nogle punkter, alt sammen for at sikre, at borgerne får en ordentlig behandling.

Alle kan, selvfølgelig – inklusive hele rækken af borgerlige ordførere – snakke om, at det handler om borgernes retssikkerhed. Ja men hvis det handler om borgernes retssikkerhed, så må det for det første handle om at give ordentlig information om klageadgangen, for det andet sikre, at det ikke er økonomisk smertefuldt eller psykisk hårdt belastende, eller hvad det nu ellers kan være, at gå og vente på en afgørelse, og selvfølgelig endelig sikre, at der er en lovgivning og et ankesystem, som den enkelte borger kan gennemskue og bruge. Der er desværre ikke meget i det foreliggende lovforslag, som peger den vej.

Jeg ved godt, ministeren siger, at kontanthjælpsforsøget netop er et forsøg på at tage et skridt i retning af en forenklet sociallovgivning, men når vi snakker om forenkling af lovgivningen, snakker vi jo ikke om en forenkling, der indbygget i sig har et princip om, at hvis man er ung, eller hvis man er enlig uden børn, må man undvære en forfærdelig masse penge, for at nogle af dem med børn kan få noget. Det er ikke sådan, at visse sociale klienter skal sættes massivt ned i ydelse, for at det kan blive lidt enklere at gennemskue. Det er ikke vores måde at forenkle den sociale lovgivning på, men vi er meget med på at få det gjort, for det er egentlig det mest afgørende på hele dette felt.

Om de enkelte små konkrete forslag – og det er jo i virkeligheden lapper – vil jeg lige nævne – nu kan jeg se, at min tid er udløbet – at der er et punkt, som vi uden videre kan sige ja til, og det er, at man fjerner den eksisterende ankeadgang til ankestyrelsen i sager, hvor der er uenighed mellem kommunerne. Det synes vi er en god ting, og dér vil vi sige ubetinget ja med det samme. Resten vil vi

kigge meget grundigt på, inden vi overhovedet bliver positive.

Poulsgaard (FP):

Denne regering har jo som en af sine store målsætninger, at nu skulle det være let at være dansker. Det har været meget, meget svært at få øje på, hvor det var let at være dansker. Men så får vi dette lovforslag, hvor det bliver en lille smule lettere at være dansker, og det skal socialministeren fra min side ikke have utak for. Vi ved jo alle sammen, der sidder herinde, at det, borgerne ringer og skriver til os om, tit er sager, der vedrører dette her, og det er – som hr. Tinning også var inde på – noget meget svært og indviklet noget, nemlig at det har taget for lang tid med sagshandling.

Vi mener altså stort set, at der ligger visse fremskridt i dette her, og derfor kan vi selvfølgelig støtte det og vil opfordre ministeren til at fortsætte den gode linje, hun her er slået ind på, og forenkle det lidt mere.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg vil gerne takke for en meget positiv og velvillig behandling og modtagelse af det lovforslag, jeg er kommet med her.

Jeg tror, det er vigtigt at holde sig for øje stadig væk, om vi ikke i højere grad kunne få nogle forenklede regler inden for det sociale område. Dels fordi det ville give færre sager, dels vel også, som fru Birthe Hansen og andre var inde på, fordi det måske kunne skabe grundlag for, at folk bedre kan forstå, hvad der foregår, at folk bedre kan forstå de breve, de får, de afgørelser, de får, og den situation, de er i. Derfor tror jeg, det kunne være givtigt, hvis vi i folketinget kunne være med til at forenkle på en række områder. Men det må vi tage en diskussion om på et senere tidspunkt. Det, der er helt konkret her, er spørgsmålet om nedbringelse af de ventetider, der er i det sociale ankesystem.

Der blev rejst et par spørgsmål, som jeg vil svare på allerede nu. Hr. Taanquist var lidt bekymret for, om reglen om, at sager kunne afgøres blot med én ankechef, kunne betyde, at man i flæng kunne udskyde sagerne til behandling med to ankechefer, for så ville det læge element ikke få nogen styrkelse alligevel. Der vil ske det ved lovforslagets vedtagelse, at man i forbindelse med fastsæt-